

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Γ. ΜΑΓΚΑΚΗ

Τελειοφοίτου τῆς Νομικῆς

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΕΠΕΤΗΡΙΣ

ΤΟ

ΑΙΓΑΙΟΝ

Νικ. Ι. Λάσκαρης

Τιμή το χρήμα

Μονόλογος

Πασχαλινή επετηρίς το Αιγαίον (Β. Μαγκάκη), Αθήνα (1898), σ. 25-29

ΤΙΜΗ ΤΟ ΧΡΗΜΑ

ΜΟΝΟΛΟΓΟΣ

ΜΕΝΕΛΑΟΣ

Χείρον — τὸ ΧΗ μὲ ἦτα σὰς παρακαλῶ —
χειρότερον καὶ πλέον ἰδιόχειρον,
μὲ ἄλλους λόγους ἐξ ἰδίων τῶν χείρων
πεποιτημένον, ἄλλον δὲν θὰ εὔρητε
ἀπὸ τὸν κύριον Μενέλαον . . . Ἐμέ! . . .
Εἶμαι, ποῦ λέτε, χῆρος προαιρετικῶς
ἢ μᾶλλον πρῆψην χῆρος εὐτελῶς καὶ νῦν
ἐξ ἡμισείας, ζωνταχῆρος δηλαδὴ!
Διότι ἡ γυναῖκά μου, ἡ δεύτερη,
ζῆ καθὼς λέν', ἀκόμη μὲ τὸν μασκαρᾶν
ἐκείνον ὅπου ἔγεινεν ἡ ἀφορμὴ
νὰ τὴν χωρίσω . . . ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν
μαζὺ μ' ἐκείνον ὅστις μᾶς ἐχώρισε!
Τὴν πρώτη μου γυναῖκα καὶ τὸν φίλον τῆς
μὲ δύο σφαῖρες καὶ τοὺς δύο τοὺς ἔκαμα
νὰ γίνουσι καλόγεροι παντοτεινοί,
ὡς τὰς αἰωνίους δηλαδὴ τοὺς ἔστειλα
μονάς! . . .

(Τραγικῶς)

ὦ! ναί! τοὺς ἐσχότωσά σ' ἂν τὰ σκυλιά!..
Τὸ ἄλλο αἰεὶ ὡς τοὺς ἄλλους δύο θὰ ἔκαμα!
ἔάν δὲν ἤμουν, ὄχι ἀνάδρος καθὼς

θά τὸ νομίσουνε τυχὸν πολλοί, ἀλλὰ. . .
Συγγνώμην καὶ ἀργότερα θὰ σὰς τὸ πῶ. . .

* *
*

Ἦταν λοιπὸν ἡ ἀπιστος, ἡ πρώτη μου,
ὠραία σὰν ἀρχάγγελος, σὰν Γαβριήλ,
μὲ δύω μάτια σὰν ἐλγαιεὶς τῶν Καλαμῶν
γιαλυστερὰ καὶ μαῦρα, μὲ μαλλιά ξανθὰ
ὡσάν νεοκομμένη λίρα Ἀγγλική,
μὲ κάτι δόντια ὅλα ἴσια ἔς τὴν γραμμὴ
καὶ ἄσπρα σὰν τουλουμίσιο φετεινὸ τυρί,
μ' ἓναν λαιμὸ, ποῦ ἕμερα - νύχτα θάκανες
σταυροῦς νὰ σοῦ συμβῆ ἐκ μέρους της κακὸν
γιὰ νὰ σὲ πάρῃ ἔς τὸν λαιμὸ της, καθὼς λέν!
Μὲ δύω ἀπὸ ἑκεῖνα. . . σὰν ροδάκινα. . .
ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἔπῃρα τὸν κοτῆφορο! . . .
Ἄς εἶναι! . . . Ἠγαπήθημεν, δὲν ξέρω ποῦ,
καὶ μετ' ὀλίγον συνεζεύχθημεν . . . Ἀλλὰ
μετὰ παρέλευσιν ἐπὶ μῆνων. . . φρικτὸν! . . .
ἡμέραν Τρίτην, ὥραν δὲ. . . νὰ σὰς εἰπῶ
τὴν ὥραν δὲν τὴν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς,
ἀλλὰ κακὴ θὰ ἦτο ὑπωσδῆποτε,
εὐρίσκω τὴν ἀχάριστον. . . ἀδύνατον
ἀνθρώπου νοῦς νὰ φαντασθῆ τὸ πῶς καὶ ποῦ, . .

(Τραγικῶς)

Ποικιλίας! τὸ ἱερνατικὸς. . . ἔταν ἀγγελοὶ
δὲν εἶσθε, εἶσθε. . . ὦ! δαγείσατέ μου οἷτε

καθόσον είχαν, βλέπετε, ἐνθαρρυνθῆ
ἀπὸ τοῦ κρεοπέλου τὸ ξεμπέρδεμα
κ' ἐνόμιζαν πῶς τῷ καμα ἐπάγγελμα
νὰ ξεμπερδεύω κόσμον! Ἐν τοσοῦτῳ ἦ
δουλειαῖς ἐπήγγιναν θαυμάσια... Ἀλλὰ
παρέλειψα νὰ πῶ πῶς ἐν τῷ μεταξύ
καὶ πάλιν ὑπογοναικώθηκα μὲ μιὰν
ἀπὸ τὰς πελάτιδας τοῦ καταστήματος
ἀντὶ ποσοῦ ἠσφαλισμένου σεβαστοῦ.
Διὰ τὸν λόγον τὸν, εὐνόητον αὐτὸν
πρὸς δὲ διότι ἦτο κί' ἄσχημος πολὺ
τὴν πῆρα... βέβαιος πῶς μία ἄσχημος
μὲ δυσκολίαν γ' ἀπατήσῃ εἰμφορεῖ
ἄνδρα καθὼς ἐμὲ καλοφτιασμένον. Πῶς;
Ἄχ! τὴν ἡγάπων καὶ αὐτὴ μ' ἐλάτρευεν.
Ὁ βίος μας δτήρχετο εὐχάριστος...
Σπανίως σύζυγοι ἡγάπησαν ὁ εἰς
τὸν ἄλλον τόσον!... Ἡμῶν τέλος εὐτυχῆς,
ὅτε μετὰ παρέλευσιν ὀκτώ μηνῶν
ἀπὸ τοῦ γάμου μας... ναι, μάλιστα, ὀκτώ!...
ἐνὸς τοῦτέστι μόνον περισσόταρον
τοῦ πρώτου μου.. ἡμέραν τρίτην καὶ αὐτό,
εὐρίσκω τὴν γυναῖκά μου τὴν λατρευτὴν,
οὐχὶ εἰς τὰς ἀγκάλας τὴν φορὰν αὐτὴν
νευρώδους κρεοπέλου, ὅπως ἡ παλιὰ,
ἀλλ' εἰς τοὺς κέλπους τοῦ σπουδαιότερου μου
πελάτιου, ὅστις εἶχαν ἐσφαλισθῆ
ἀντὶ χιλιάδων... πῶς ὡς παρακαλῶ;

Ἐξακοσίων μὲ συμπάθειο ! . . Φοβερὸν !
Τί θάκαμνε 'ς τὴν θέσιν μου πᾶς σύζυγος ;
Θὰ σκότωνα τὸν ἐραστὴν καὶ ὕστερα
θα πλήρωνε χιλιάδες ἑξακόσιες ;
Ποτέ ! . . τὸ ἴδιο ἔκαμα κ' ἐγώ.
Τῆς πλάταις μου ἐγύρισα 'ς τὸ θέαμα
καὶ τοὺς ἀφῆκα τὴν ζωὴν νὰ χαίρωνται
καὶ μάλιστα ἠσφαλισμένῃ ἀπ' ἐμέ . . .
Καὶ μένω πάλιν χῆρος . . . τρὶς χηρότερος . . .
μὲ ἦτα ἢ καὶ ὅπως ἄλλως θέλετε ! . .